

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Barbara Myszka

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa Budowlanego B. Spółki z o.o. w W.
przeciwko M. Spółce z o.o. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 lutego 2012 r.,

na skutek zażalenia strony powodowej

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 30 sierpnia 2011 r.,

**oddala zażalenie i zasądza od powoda na rzecz pozwanego
kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów
postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 30 sierpnia 2011 r. Sąd Apelacyjny odrzucił apelację powoda (punkt 1) oraz orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego (punkt 2). Sąd odrzucił wniesioną apelację jako nieopłaconą wskazując, że w sprawie zastosowanie mają przepisy ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 14 grudnia 2006 r. o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. 2007 Nr 21, poz. 123 – dalej: ustawa nowelizująca), co skutkowało obowiązkiem uiszczenia opłaty podstawowej od apelacji. Sąd powołał się przy tym na treść art. 2 ustawy nowelizującej.

Postanowienie zostało zaskarżone przez powoda w całości, który wniósł o jego uchylenie. Wskazał, że w sprawie – wbrew ocenie Sądu drugiej instancji – zastosowanie znajdują przepisy ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w momencie wniesienia apelacji. Podniósł, że brak jest podstaw do zastosowania w sprawie przepisów ustawy, które utraciły moc obowiązującą zanim powód wniósł apelację, gdyż adekwatnym momentem do oceny przepisów właściwych dla podjętej przez niego czynności procesowej, jest termin podjęcia tej czynności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sprawa została wszczęta w dniu 9 lutego 1995 r., tj. w czasie obowiązywania ustawy z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 9, poz. 88 ze zm. dalej „ustawa z 1967 r.”), a zakończyła się w pierwszej instancji w dniu 27 sierpnia 2010 r., tj. w czasie obowiązywania ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (dalej: „u.k.s.c.”). Stosownie do art. 149 ust. 1 u.k.s.c. w sprawach wszczętych przed dniem wejścia w życie tej ustawy stosuje się, do czasu zakończenia postępowania w danej instancji, dotychczasowe przepisy o kosztach sądowych. Tym samym, do momentu wydania wyroku przez Sąd Okręgowy w dniu 27 sierpnia 2010 r. zastosowanie znajdowały przepisy ustawy z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Zastosowanie ustawy nowej,

tj. ustawy z 28 lipca 2005 r., zaktualizowało się w momencie podjęcia przez stronę czynności inicjujących postępowania drugoinstancyjne, a zatem poprzez wniesienie apelacji.

Sąd Apelacyjny trafnie uznał, że w sprawie znajduje zastosowanie ustawa z 28 lipca 2005 r., ale w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 14 grudnia 2006 r. o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 21, poz. 123), a to z uwagi na treść art. 2 tej ustawy. Takie stanowisko jest ugruntowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który wyjaśnił, że ustawa z dnia 14 grudnia 2006 r. o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych uchyliła obowiązek uiszczania opłaty podstawowej od pism wnoszonych przez osoby zwolnione od kosztów sądowych w całości tylko w sprawach wszczętych po dniu 10 marca 2007 r. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2009 r., III CZ 54/09, niepubl. oraz uchwała z dnia 27 czerwca 2008 r., III CZP 48/08, OSNC 2009 nr 7-8 poz. 102). W sprawach wszczętych wcześniej, a taka sytuacja ma miejsce w omawianym wypadku, zastosowanie znajdują przepisy obowiązujące przez tą nowelizacją, co czyni zasadnym pobranie od strony zwolnionej od kosztów sądowych w całości, opłaty podstawowej od apelacji w kwocie 30 zł.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.